

Mimo dálnici

Minulý čtvrtek po obědě jsem odjížděla na Rituály tance, hudby a ohně, což je čtyřdenní akce, které jsem se zúčastnila podruhé a o které bych příležitostně ráda napsala víc. Tentokrát se Rituály konaly poblíž Pelhřimova. Když jsem zjistila, že mě plánovač trasy doma na počítači žene na D1, navolila jsem si v navigaci cestu mimo dálnici. Současně jsem si tam jako postupný cíl navolila víceméně náhodně vybranou obec, protože jistota je síchr, že, a já na tu dálnici opravdu nechtěla.

Hezky jsem si tu cestu užívala, přestože jsem se musela probojovat spleťtostí několika objížděk, kdy jsem často váhala, zda dát na oranžové šipky, nebo na svou navigaci, které říkám důvěrně teta. Navigace je zastaralá a Vašek tvrdí, že nejde aktualizovat, nicméně svůj kreativní přístup k přesunu z bodu A do bodu B si zachovává i ve svém pokročilejším věku. Jednou jsem tedy lehce bloudila prostřednictvím šipek, jindy díky tetě, nicméně stále jsem držela správný směr, a tak jsem jela spokojeně až do chvíle, kdy jsem usoudila, že už nehrozí nebezpečí, že by mě teta na tu D1 vyhnala. Navolila jsem konečný cíl a vzápětí zjistila, že bych měla být na místě dvacet pět minut po lhůtě na ubytování a deset minut po začátku. Zkusila jsem povolit dálnice a hle, mohla bych to stihnout za tři minuty začátek.

Pochopitelně D1 byla pomalá a dostala jsem se na místo určení přesně tak rychle, jako bych na tu dálnici vůbec nenajela. Jelikož na tom podobně bylo víc lidí, kteří stejně jako já posílali zoufalé sms zprávy, zahájení bylo o kousek času posunuté a nakonec tedy všechno dobře dopadlo.

Zpátky jsem se opět vracela trasou mimo dálnici. Tentokrát už bylo úplně jedno, jak dlouho pojedu. Nechtěla jsem na dálnici, chtěla jsem si cestu užít, ne spolknout. Časový rozdíl neměl být tak velký a na kilometry byla trasa mimo dálnici kratší. A rozhodně zajímavější.

Z Rituálů jsem odjížděla spokojená, naplněná, plná dojmů a s otevřenýma očima, proto jsem si asi mnohem ostřeji než kdy jindy uvědomovala, že přesně tudy a takovými úzkými silničkami plnými zatáček se dříve běžně cestovalo. Spěchalo se jen tak, jak to cesta a tehdejší vozidla dovozovala. Nejspíš se častěji zastavovalo u hospůdek, které byly pomalu v každé obci. Dodnes jsou k rozpoznání, ale málokterá z nich funguje.

Já vím, pokrok nezastavíš a dnešní doba je rychlá. Skoro každý v tom kterém okamžiku už dávno měl být někde jinde a dělat něco jiného, takže nespěchat, to je dnes už luxus, který si málokdy můžeme dopřát. Ale možná by stálo za to vydat se někdy na cesty mimo dálnice, vyjet mimo ten hlavní proud a dívat se kolem sebe. Užívat si krásy tady u nás nevidaných březových alejí kolem silnic, pomalu sjíždět serpentiniami v lesích a zase šplhat nahoru na kopec, odkud je krásný výhled do kraje.

Cesta je to poklidná, moc aut nepotkáte a co je ještě podivuhodnější, jen zřídka vás někdo předjede. Navíc jsem asi měla velké štěstí a jen málokdy narazila na řepkové pole, dokud jsem tedy nedorazila k domovu, protože tady jsme ve žluti přímo utopeni.

Samozřejmě, že od této chvíle nebudu do Prahy pravidelně jezdit okreskami, když dálnici mám nedaleko a cesta je rychlá. Jen se budu snažit víc přemýšlet nad tím, jestli je ta rychlá cesta opravdu rychlejší a taky jestli za tu rychlost nezaplatím něčím jiným víc, než mi bude milé. Než bude milé nám všem.

Ono to mimo dálnici vůbec není špatné. Alespoň někdy.

Vyšlo na Zvířetníku 21. 5. 2019

http://neviditelnypes.lidovky.cz/cestovani-bez-dalnice-0tu-/p_zviretnik.aspx?c=A190520_21133_5_p_zviretnik_kosa

{fshare}